

H. J. M. DE BROUWER

BOOMKWEKERIJ ♣ TUINARCHITECTUUR

BOXTEL - HET SCHILD 22
TELEFOON (04106) 3279

- Coniferen, Sierheesters, Laanbomen,
- Haagplantsoen en vaste planten

HET ADRES VOOR AANLEG EN ONDERHOUD VAN TUINEN

Huishoudelijk

Parfumerieën

Eenieder weet 't
Van Kol heeft 't

!

'T HUIS VOOR UW GESCHENKEN

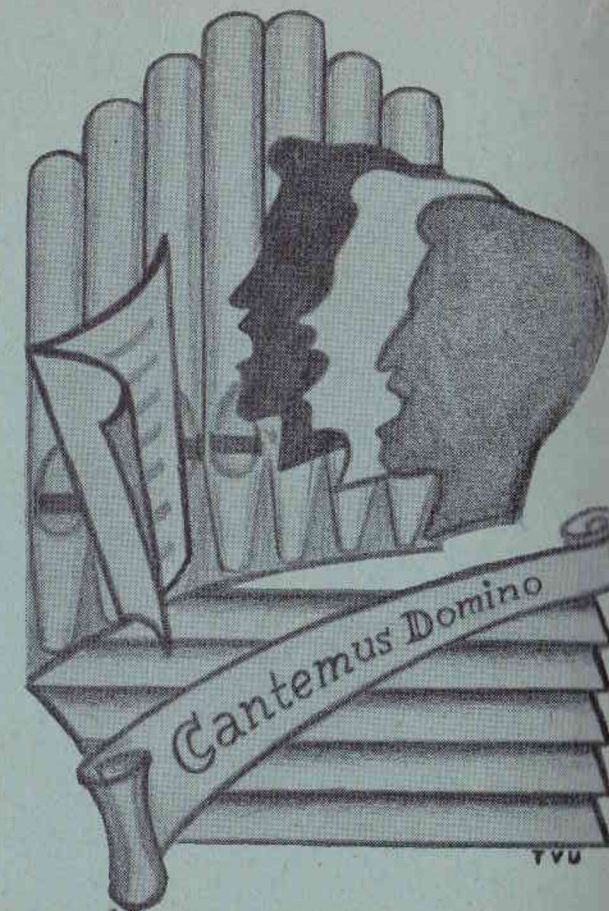
Lederwaren

Sola

DRUK J. P. TIELEN, BOXTEL

Archief.

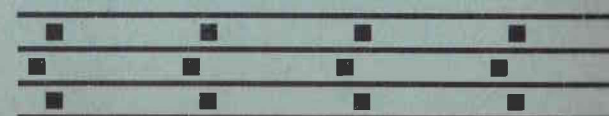
KONTAKTBLAD ZANGKOOR

TVU

H. HARTPAROCHIE TE BOXTEL

r.k. volksmuziekschool - boxtel

ZANGKLASSEN: HET FUNDAMENT VAN CANTASONA
CANTASONA: HET FUNDAMENT VAN HET KOOR
HET KOOR: PIJLER DER HOOGMISDIENSTEN K.R.O.

De Boxtelse Volksmuziekschool heeft ook u zeker iets te bieden

Informaties: J. B. FELIX, musicus — Ons Doelstraat 24 — Telefoon (04106) 31 45

A. ADELAARS

Breukelsestraat 4

→ SPECIALITEIT IN VERLICHTINGSARTIKELEN

Voor uw
TIMMER-, HOBBIE-
en KNUTSELWERK

naar

N. BOONS

Kapelweg 32 - Boxtel - telefoon 2334

KOOPT HET BIJ

SPIERINGS DAN BENT U BETER AF !

BREUKELSESTRAAT 88

Kontaktblad van het Zangkoor der
H.Hartparochie Boxtel
Directeur-organist J.Felix

Redactie: W.Sep - H.v.Liempt
T.v.Uden - P.Bloem
Fin.Adv. C. de Brouwer
Geest.Adv. Z.E.H. P.v.Mulukom pastoor
Secretariaat: W.Sep Vendelstraat 2.

Het doet ons als redactie genoegen dit feestnummer bij U te mogen inleiden. Enerzijds immers is een Cecilia-feest op zichzelf al een vreugdevolle gebeurtenis, - zeker als dit nog in het teken staat van een 20-jarig jubileum - anderzijds moeten wij vol lof spreken over de medewerking aan dit blad. Er is veel geschreven en er is goed geschreven.

Vanzelfsprekend ligt ook in ons koorblad deze maal het hoofaccent op de herdenking van de reorganisatie van ons koor in 1943. Wij danken hierbij van harte alle personen, die bereidwillig hun medewerking hebben verleend door hun herinneringen hieraan op papier te zetten.

Vooral ook danken wij de Z.E.H. Rector Broekman, die door zijn bijdrage getoond heeft, dat hij ons koor nog steeds een warm hart toedraagt. Een speciaal woord van dank gaat ook uit naar onze oud-directeur de Heer Suys, vooral voor de prettige manier, waarop hij ons koor steeds heeft geleid. Evenals hij denken ook wij vaak aan die tijd terug.

Tot slot wenst de redactie U allen een bijzonder geslaagde feestavond toe en hoopt, dat U ook veel genoegen aan dit blad zult beleven.

De Redactie.

SEMPER CRESCENDO.

De twintig jaren, dat het jongenskoor in onze parochie bestaat, of liever: de twintig jaren, dat het parochiële zangkoor met een knapenkoor werd vervolledigd, schijnen wel de garantie te bieden, dat nog vele jubilea in de toekomst zullen volgen. Want het samengaan in één koor-ensemble berust niet op een persoonlijk initiatief, een toevallige persoonlijke binding bv. met een onderneme muzikale kapelaan, - zoals wij dat tweemaal in het verleden gekend hebben - maar het jongenskoor steunt in hoofdzaak op een methode, waarvan de spelregels nu twintig jaren beproefd zijn. En men mag verwachten, dat deze ook in de toekomst toegepast zullen kunnen worden.

Er is in de periode, waarvan de afsluiting in sympathieke geestdrift wordt aangegrepen - "aangegrepen" want men had ze zonder aanstoot kunnen laten voorbijgaan - tot een bescheiden jubilé-viering, heel veel bereikt. Er is reden tot grote voldoening. Er is reden tot hartelijke gelukwensen. En als wij daaraan de wens van een SEMPER CRESCENDO toevoegen, dan moge dit aanvaard worden als een compliment, als een blijk van vertrouwen in de mogelijkheid van een nog verder opgaande lijn.

Daarvoor is de collegiale geest belangrijk, de vriendschapsband, zoals deze bestaat. De gemotoriseerde "Troubadour" mag wel als bewijs hiervoor ten tonele gevoerd worden. De offervaardige toewijding van allen, 'n zeker plichtsbesef uit godsdienstige en kunstzinnige motieven is onmisbaar.

Maar een noodzakelijke voorwaarde blijft evenzeer: het zien van en het streven naar een nog hoger liggend ideaal. Wars van alle zelfingenomenheid, die de lauweren tot een rustplaats zou maken.

Blijft er de inspanning naar het hoogstbereikbare, dan wordt de toekomst nog meer tot zegen voor de koorleden zelf als verrijking van hun persoonlijk levensniveau, voor de culturele verheffing van een gemeenschap, bovenal voor de ere Gods.

Sint Willibrord, die door de Voorzienigheid wel dicht bij ons zangkoor is gekomen, moge een voorspreker blijven voor het roemruchte Breukels koor.

I.C.M. Broekman.

Wie het genoeg heeft ons koor te beluisteren, zal daar moeilijk een oorlogskind in kunnen herkennen. Midden onder de oorlog geboren, toont het nergens sporen van ondervoeding of bloedarmoede. De uitvoering van de zang staat op een zeer hoog peil en het koor als gezelschap blijft zich steeds verjongen.

De parochie van het H.Hart mag zich wel heel gelukkig voelen met zulk een koor. De pastoor, die tevens Voorzitter van het koor is, heeft in de drie jaren van zijn pastoraat, al heel wat schone momenten aan zijn koor beleefd. Hij denkt dan o.a. aan de vele Hoogmissen, de Goede Weekplechtigheden en heel bijzonder aan zijn zilveren priesterfeest.

Maar hoevele mensen buiten de pastoor worden keer op keer gesticht door de zo keurig verzorgde zang. Het is niet na te gaan, maar zeker is, dat het koor met zijn zang in de 4x5 jaar tallozen in en buiten de parochie dichter bij God heeft gebracht. En hoe aangenaam is de zang van een gelovig mens aan God. Zulk een zang is een dubbel gebed.

Moge het aan dirigent, bestuur en leden gegeven zijn vele, vele jaren dit schone werk voor God en Kerk met groeiend succes te doen en moge het aan vele mensen gegeven zijn van dit werk te genieten, waaronder ook.....

Uw Pastoor.

Feestvierende leden van het H.Hartkoor,

Wij maken ons thans op voor de viering van het Ceciliafeest, waarop wij dit jaar een bijzonder accent gaan leggen. Het moge dan zijn, dat een zilveren of gouden jubileum hiertoe meer aanleiding zou geven, toch hebben wij geneend, dat het 4e lustrum van ons bestaan beschouwd mag worden als een voldoende reden om hieraan een meer feestelijk karakter te geven en de echtgenoten en verloofden mede in de feestvreugde te laten delen.

De plaats, die ons kerkkoor zich heeft verworven in de parochiegemeenschap alsook daarbuiten is wel zodanig, dat het zin heeft, bij een gelegenheid als deze, even stil te staan en enerzijds een terugblik te werpen op het verleden, anderzijds ons oog te richten op de toekomst.

Men is langzamerhand in de parochie zo vertrouwd geraakt met de goede kerkzang, dat men geneigd zou zijn dit als een simpele en vanzelfsprekende zaak te gaan beschouwen. Dat dit allerninst zo is, daarvan zijn wij koorleden wel doordrongen. Wij moeten het derhalve tot onze plicht rekenen ons te blijven bezinnen op de taak, die wij als goed koorzanger hebben te vervullen: "DE STICHTING VAN DE GELOVIGEN, MAAR BOVENAL EER EN LOF TE BRENGEN AAN DE ALLERHOOGSTE."

Met dit doel voor ogen werd destijds de reorganisatie van het kerkkoor ter hand genomen en ging voortaan ook het jongenskoor "Cantasona" een essentieel bestanddeel hiervan vormen.

Een volledig overzicht te geven van de ontwikkeling gedurende deze 20 jaren lijkt mij enigszins overbodig, wijl andere medewerkers aan dit feestelijk koorblad hierover ook nog hun licht zullen laten schijnen. Ik wil hier slechts verklaren, dat wij met gerechtigde trots op de achter ons liggende periode kunnen terugzien.

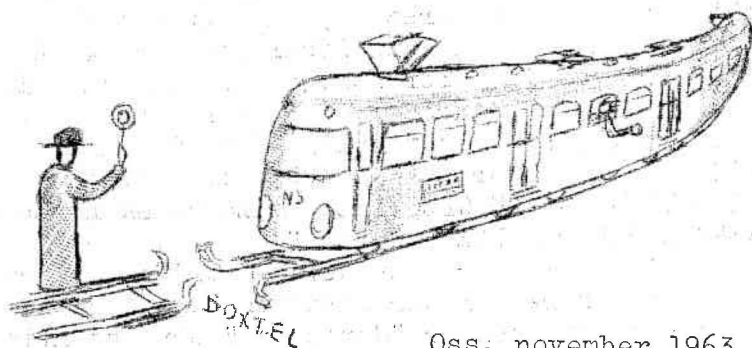
Het moge voldoende zijn vanaf deze plaats samenvattend dank te brengen aan al degenen, die in deze jaren hun beste krachten in dienst van het koor hebben gesteld en het op een dusdanige hoogte hebben gebracht,

dat zijn prestaties allerwege bewondering afdwingen.

Wij prijzen ons vooral gelukkig in het verleden, steeds de onmisbare steun gevonden te hebben bij U, leden van het koor; en wij hopen ook voor de toekomst op een loyale, eendrachtige samenwerking, de grondslag voor de bloei en het succes van elke vereniging. Wellicht dat dan een nog hogere sport op de muzikale ladder is bereikt bij de viering van ons "Zilveren, Feest."

Dat dit 4e Lustrumfeest moge slagen, wensen wij U allen van harte toe en speciaal aan hen, die de voorbereiding met zoveel offervaardigheid hebben verzorgd.

J.F. de Rooij.
Vice-voorzitter.

Oss, november 1963

Met genoegen voldoe-ik aan het verzoek van de redactie om in dit nummer een bijdrage te leveren. Bedenklijk echter wordt het, als het een "geschiedkundig geschrift" moet zijn, zij het dan van de laatste decennia. Geschiedschrijvers zijn doorgaans serieuze mensen....., maar we doen ons best.

Het was in het voorjaar van 1947; de treinverbinding Den Bosch - Uden betekende meestal een openthoud in Boxtel van een heel-stuk-dag. Op een dinsdag

werd deze tijd door mij besteed aan een bezoek bij de H.E.Heer Deken Broekman, na een telefonische afspraak.

Er bleek in Boxtel een Volksmuziekschool op stapel te staan, Boxtels Gemengd Koor zocht een dirigent en aan de Breukelse Kerk was de functie van directeur-organist vacant. Ondergetekende, één der sollicitanten, werd aangewezen om per 1 mei deze functies op zich te nemen.

Zo startten we met een jong koor (jong van samenstelling en met jonge leden), mensen die bereid waren zich in te zetten om het peil van hun zang bij de eredienst op te voeren. Ook een jongenskoor moest er komen. Een groep jongens, die reeds in koor hadden gezongen, werd opgeroepen, de groep werd uitgebreid en er werd gerepeteerd met de grootste ijver.

Er werden winsten geboekt: nieuwe leden kwamen bij het grote koor en bij de jongens, er werd geoefend op Gregoriaans en op neersternigheid, met als eerste hoogtepunten: de gregoriaanse mis met de jongens op eerste vrijdag en de dankbare neersternigheid van Perosi's Pontificale. Het sloeg aan: in de kerk, op de pastorie en..... - laten we het hopen - ook hierboven. Laten we het hopen, inners, "waar meerderen van U in gebed te samen zijn....." Dan zal de Heer ook wel eens Zijn ogen hebben willen dichtdoen bij een "al te diepe ademhaling" van ons (ofwel te hoge borst) en Zijn oren willen sluiten bij..... enfin, daar gaat het nou niet over.

We zongen verder: de eerste polifone mis kwam uit de doeken, de eerste notetten en jongenskoormuziek. Er waren vele gelukkige omstandigheden, die er zomaar waren en die geschapen werden; de juiste mensen op de juiste plaatsen. Dat alles speelde en speelt nog heden ten dage samen. Dit alleen zelfs zou niet voldoende zijn. Bij dit alles werd en wordt nog vereist: training, zelfopoffering en werklust. Al die voorwaarden zijn echt niet gering, maar de beloning daarvoor is dan ook groot. De voldoening van een mooie en goed gezongen H.Mis kent ieder waarachtig zanger.

Mijn memorie vermeldt de radio, voor ons een belangrijk object om onze zang te acheveren, en het was tegelijk een waardering voor het bereikte. Een misuitzending of studio-opname geeft altijd een aparte sensa-

tie, waarbij het gevaar teveel voor de "wereldonroep" te zingen, niet denkbeeldig is.

Wie zou, bij een gelegenheid als deze het niet even willen hebben over de leuke reizen? Oude foto's en programma's geven vele herinneringen. Plezier-reizen naar vooral de "semi-dienstreizen" naar Echternach blijven ons het hele leven bij: de kathedraal met de heerlijke accoustiek, de bijeenkomst bij het Willibrordusgraf, het machtige orgel en.....de zo gewaardeerde moeselwijn.

Het is niet mogelijk alle feiten uit "mijn tijd" en deze feiten in een bepaalde volgorde hier te noemen. Met nog een enkele gedachte wil ik besluiten. Voor ons gezin ligt in de "Boxtelse tijd" een periode van ons leven, waaraan we graag terugdenken. In de prettige herinneringen van die tijd ligt veel verweven in en om Uw koor.

Moge deze goede sfeer, waaraan gij blijft vasthouden, nog duren tot in lengte van jaren, dat is de wens van

Uw vroegere directeur,

C.J.M. Suys.

BIJ ONS VIERDE LUSTRUM.

In het begin van 1943 werd door de toenmalige pastoor, de Zeereerw. Heer Ign. Broekman, in overleg met bestuur en leden van het zangkoor besloten om te trachten het koor op een hoger peil te brengen en dit ook meer liturgisch te doen zijn. Om deze reden werd besloten een cursus in kerkmuziek en liturgie te geven voor de leden en eventueel ook voor anderen, welke tot het koor zouden willen toetreden. Het gevolg was, dat deze cursus, gegeven door de Heer v. Vlijmen uit 's Hertogenbosch, gevolgd werd door de meeste leden en 16 aspiranten. Hiervan vielen er tijdens de cursus enkele af, van de leden omdat zij zich te oud

voelden om nog een cursus te volgen, anderen omdat zij meenden volledig onderlegd te zijn of bij gebrek aan ambitie. Op het feest van Mariaten Hemelopneming (15 aug. 1943) werd voor de eerste keer door de cursisten de hoogmis gezongen, zowel de wisselende als de vaste gezangen. Het toen bestaande koor, hetwelk steeds nog de diensten verzorgde, zou op 22 november 1943 met de aspiranten worden gecombineerd. Het gevolg was echter, dat er van het bestaande koor 4 leden nl. de heren H.v.d.Laar, H.Spijkers, Arn.Spijers en de organist J.v.d.Zanden, als actieve leden deelnamen, terwijl er 4 wegens leeftijd tot ereleden werden benoemd nl. de heren L.v.Oerle, M.Paymans, H.v.d.Berg en M.v.Kerkoerle, welke alle reeds meer dan 30 jaren lid waren. Van de aspiranten traden er 11 als lid van het koor toe, zodat het gereorganiseerde koor op 22 november 1943 met 15 leden begon. Als directeur-organist was aangesteld de heer Frans Moonen, een jong musicus, welke voor de zware taak kwam te staan om het peil van het koor op te voeren. Het ging echter niet zo gemakkelijk als wij ons hadden voorgesteld. De oorlogsomstandigheden spraken hierin ook een woordje mee, want om deze reden verlieten er binnen een jaar reeds 4 leden onze rijen, zodat wij op 22 november 1944 nog slechts 11 leden telden.

Werden op de oprichtingsvergadering de heren H.v.d.Laar en H.Lenders als resp. bibliothecaris en secretaris-penningmeester gekozen, laatstgenoemde moest in de loop van het jaar ons verlaten, en zo werd op de jaarvergadering van 22 november 1944 ons lid C. de Brouwer als secretaris-penningmeester gekozen. Maar ook onze directeur-organist, de heer Frans Moonen, verliet ons in aug. 1945 wegens zijn benoeming als directeur-organist in Rotterdam, en werd in zijn plaats de heer J.Timmermans benoemd, welke op 1 sept. 1945 in diens trad. Het ledental was in 1945 weer opgelopen tot 1 en bleef tot 1950 steeds tot rond de 20 personen tellen. Met de directeur ging het niet zo gemakkelijk, wat op 1 mei 1947 werd deze weer benoemd in Hoorn, en kwam in zijn plaats de heer Cor Suys, om op ons koor de schep te zwaaien. Na 1950 groeide ons koor op regelmatige tijde zowel kwa-

litatief als kwantitatief, zodat wij op 22 november 1947 reeds 38 leden hadden. In 1958 kregen wij echter weer een zware aderlating, daar er wegens de oprichting van de Maria Regina-parochie 7 leden van ons koor hun krachten aan de nieuwe parochie gingen schenken. Wij vielen toen weer terug tot 33 leden, waarop we weer bleven staan tot 1961, in welk jaar wij 13 nieuwe leden konden inschrijven, welke gevormd waren door het jongenskoor en nu de leeftijd hadden bereikt, welke hun toegang verschafte tot het koor, zodat wij het jaar 1961 konden afsluiten met 43 leden. In 1962 verloren wij 2 leden wegens overlijden, waarover later meer, en sloten dat jaar met 40 leden, hetzelfde aantal wat ook thans nog geldt. Schreef ik hierboven, dat in 1962 ons koor 2 leden verloor door overlijden, ook in 1950 trof ons een droevig verlies door het plotseling overlijden van onze organist, de heer J.v.d.Zanden. Op zondag had hij nog de gezongen hoogmis begeleid, en ruim een uur later bereikte ons het droevig bericht, dat hij tijdens een bezoek aan vrienden door een hartverlamming werd getroffen en ter plaatse overleed. In een lange reeks van jaren heeft hij steeds op voortreffelijke wijze de gezangen met zijn heerlijk spel ondersteund en was hij een echte kameraad voor alle leden.

Op 15 februari 1962 trof ons weer een groot verlies, toen tijdens de repetitie ons lid de heer H. Spijkers, als gevolg van een hersenbloeding op het koor overleed, alwaar hij gedurende 35 jaren tot eer van God en stichting van de gelovigen zijn stem had laten horen. Hij was een zeer trouw lid, dat nooit zonder wettige redenen de repetitie zou verzuimen en bijna alle trouw- en rouwdiensten met zijn zang opluisterde.

Op 13 juni van hetzelfde jaar verloren wij na een lang en smartelijk lijden wederom een lid nl. de heer A. Doevendans. Ook in hem ging voor ons koor een goed lid heen, welk door zijn eenvoud en zacht karakter de vriendschap van alle leden had gewonnen. Tot aan zijn laatste ogenblikken was hij nog steeds ver-

vuld van medeleven met het koor en zijn leden.

Moge de algoede God hen allen reeds lang in het koor der engelen hebben opgenomen.

Ik heb U reeds gemeld, dat op 1 november 1947 de heer Cor Suys als directeur-organist van ons koor was benoemd. Onder zijn eminente leiding maakte ons koor een grote groei mee, zowel kwantitatief als kwalitatief. Op 10 januari 1952 vond de eerste uitzending van de hoogmis voor de KRO plaats, verzorgd door ons koor. Tijdens deze uitzending werd de Messa Brevis van Gabrieli uitgevoerd. Dat deze uitzending aan de eisen voldeed, blijkt wel uit de nog steeds plaatshebbende uitzendingen (nl.15) en uit de vele opnamen gedurende deze reeks van jaren. Dat ons koor op een behoorlijk peil staat, blijkt ook uit de regelmatige deelname aan de Nederlandse Bedevaart naar Echternach. Op 27 en 28 juni 1953 werd ons verzocht de plechtigheden ter gelegenheid van de overdracht van de Bourdonklok aan de Basiliek van Echternach met onze zang op te luisteren. Deze plechtigheden bestonden uit een Pontificaal Lof en een Pontificale Hoogmis, welke werd opgedragen door Zijne Hoogw. Excellentie Bernard Kardinaal Alfrink, Aartsbisschop van Utrecht. Dat wij aan de verwachtingen voldeden, blijkt wel uit het feit, dat wij in 1963 reeds voor de 10e maal de plechtigheden met onze zang hebben mogen opluisteren, en steeds tot volle tevredenheid. Daarenboven werd door Telefunken 2 maal een opname gemaakt voor een grammofoonplaat, welke ook beide keren een succes is geweest.

Op 22 april 1957 mochten wij met onze zang de Diocesane dag van de Gregoriusvereniging opluisteren, terwijl op 20 oktober van datzelfde jaar ons koor zijn medewerking verleende aan de Korendag van de kring Mill.

Op 2 oktober 1960 verzorgde ons koor op verzoek van de Hoogerw. Heer Plebaan J.v.Susante de gezangen tijdens een Plechtige Hoogmis in de kathedrale kerk van St. Jan te 's Hertogenbosch.

Toe was 1960 voor ons een betekenisvol jaar, want nadat in juni van dat jaar onze president, de Hoogerw. Heer Deka Ign. Broekman wegens gezondheidsredenen ont-

slag nam als pastoor van onze parochie en werd opgevolgd door de Zeereerw. Heer P.v.Mulukom, vertrok op 1 oktober 1960 onze directeur, de Heer Cor Suys, wegens zijn benoeming tot directeur van de Volksmuziekschool te Oss en werd zijn plaats ingenomen door de Heer Joop Felix.

De twee vertrokkenen waren voor ons koor grote persoonlijkheden, waarvan de Zeereerw. Heer Ign. Broekman vooral door zijn initiatieven en zijn meeleven, en de Heer Cor Suys door zijn muzikale kunnen en evenzeer door zijn vriendschappelijke omgang met de leden, ons koor hebben gebracht op het peil waarop het thans staat. Wij moeten er echter direct aan toevoegen, dat wij aan de Zeereerw. Heer P.v. Mulukom en de Heer Joop Felix waardige plaatsvervangers hebben gekregen.

Dit zijn zo de voornaamste muzikale objecten, welke door ons in de afgelopen 20 jaren zijn verwezenlijkt; daarbij is nog niet vermeld, dat wij op 15 aug. 1955 het genoeg hadden ons orgel door de volle medewerking van alle leden geheel afgebouwd aan het kerkbestuur te kunnen overdragen.

Ook werden door ons koor verscheidene 2-daagse uitstapjes gemaakt, waarvan het eerste in aug. 1950 naar de Ardennen, bij welke gelegenheid in Herentals de hoogmis door ons koor werd verzorgd. Deze reizen welke nadien bijna ieder jaar plaatsvonden, hebben dus veel bijgedragen tot de goede geest en kameraadschap onder de leden. Het bestuur, dat, zoals reeds in het begin is medegedeeld, uit de Pastoor en twee leden bestond, werd op de vergadering van 6 januari 1952 uitgebreid met de directeur Cor Suys en de Heer J.F. de Rooij, welke de functie kreeg van Vice-voorzitter, terwijl er op de vergadering van 22 november 1962 de Heer A. Broeders hiernaan werd toegevoegd, zodat het op het ogenblik bestaat uit de Zeereerw. Heer Pastoor P.v.Mulukom (president), de Heer J.F. de Rooij (vice-voorzitter), C.de Brouwer (secr.-penn.), H.v.d. Laar (bibliothecaris) en A. Broeders (commissaris).

Ons koor zou niet op deze hoogte hebben gestaan, als wij niet steeds de volle medewerking hadden gehad van het jongenskoor "Cantasona", dat onder de muzikale leiding van de heren Cor Suys en Joop Felix en de organisatorische leiding van de heren M.Habraken en P.Bloem een hechte eenheid vormt en steeds een grote steun is voor ons koor, niet alien wat de uitvoering der verschillende gezangen en missen betreft, maar ook daar deze vereniging de leverancier is van nieuwe leden voor het mannenkoor.

De grote oorzaak van ons succes is ook grotendeels toe te schrijven aan de goede geest en de kameraadschap, die steeds op ons koor heerst, aan de kwaliteiten van onze directeur en de volgzzaamheid der leden, en het goede repetitie-bezoek.

Aan het einde van mijn overzicht wil ik nog een woord van dank brengen aan allen, die, ofwel in het begin alsook nu nog, steeds hun krachten geven, en spreek de hoop uit, dat ons koor nog in lengte van jaren mag groeien en bloeien en steeds mag blijven zingen, tot eer van God en stichting der gelovigen.

C. de Brouwer.

SINT CECILIA, PATRONES VAN DE MUZIEK.

Wellicht heeft men zich als lid van een koor of van een andere muziekvereniging wel eens afgevraagd waarom de H.Cecilia wordt vereerd als patrones van de muziek. Bij eventuele navorsingen naar de oorzaak of aanleiding hiervan kwam men tot de conclusie, dat er eigenlijk helemaal geen duidelijke reden is te vinden, waarom nu juist de maagd Cecilia de patrones van de muziek geworden is. Zoveel

redenen temeer zijn er, zo zou men kunnen redeneren, waarom andere heiligen, bv. de H. Gregorius of de H. Ambrosius, die bijzonder veel activiteiten op muzikaal gebied (speciaal het Gregoriaans) aan de dag gelegd hebben, meer in aanmerking hadden kunnen komen om als patroon van de muziek te worden uitgeroepen. En nog sterker dan eerst dringt nu de vraag zich op: "waarom wordt de H. Cecilia vereerd als de patroon van de muziek?"

Dat een bepaalde heilige tot patroon van een of andere zaak wordt uitgeroepen, wordt meestal gebaseerd op een bepaald feit uit het leven van die heilige, dat betrekking heeft op die zaak, waarvan de heilige als patroon wordt uitgeroepen. Maar nu stuiten we meteen al op een moeilijkheid: we beschikken nl. over geen enkele werkelijk betrouwbare geschiedkundige bron met betrekking tot de H. Cecilia, noch wat betreft haar persoon, noch wat betreft de aard van haar martelaarschap. Het is zelfs niet eens met zekerheid te zeggen in welke christenvervolging haar martelaarschap plaatsvond, onder die van Alexander Severus (222-235), die van Valerianus (258) of die van Diocletianus (304). Alleen dit is zeker, dat er reeds in de 4e eeuw te Rome een kerk bestond, die door iemand van de familie der Cecillii gesticht was. Cecilia's gestalte gaat geheel schuil achter allerlei verdichtfels en legenden.

Eén van die legenden verhaalt het volgende. Cecilia werd geboren uit een voornaam Romeins patriciërsgeslacht, het edel geslacht der Cecillii. Haar ouders waren heiden en bleven dat. Cecilia is christin en deed aan God de gelofte van eeuwige zuiverheid. Tegen haar wil in wordt zij door haar ouders uitgehuwelijkt aan een zekere Valerianus. Op de dag zelf van het huwelijk, onthult zij Valerianus haar geheim. "Ik moet U een geheim verraden, Valerianus. Een engel Gods heb ik als minnaar. Ijverzuchtig beschermt hij mijn lichaam." Valerianus, ontsteld, wil de engel zien. "Gij zult hem kunnen zien", zo zegt Cecilia, "als gij u laat dopen." Valerianus laat zich dopen door Paus Urbanus, de bisschop van Rome, en keert daarna terug naar Ceci-

lia, die hij in gebed aantreft. Naast haar ziet hij de engel, in een hemelse glans gehuld, met twee frisse bloemkransen, één van leliën en één van rozen, in de hand. Valerianus is er zo van onder de indruk, dat hij Cecilia niet aanraakt. Hij spreekt er met zijn broer Tiburtius over en wint deze voor het christendom. Omdat beiden het christendom openlijk belijden, duurt het niet lang of ze worden door Almachius naar de marteldood geleid met nog een zekere Maximus, de officier der executie. Zij worden begraven in de cataomben van Praetextatus. Cecilia had haar leven kunnen redden, als zij de heidense godheid offers had willen brengen. Maar zij weigert. Daarom zal ook Cecilia moeten sterven. Omdat echter de familie der Cecillii zeer geliefd is bij het volk, zal zij niet openbaar worden terechtgesteld, maar besluit men, dat zij in haar badkamer zal worden verstikt. Cecilia wordt in haar huis gegrepen en in de oververhitte, dichtgemaakte badkamer opgesloten, waar men haar echter de volgende dag (volgens een andere versie na 3 dagen) levend en ongedeerd terugvindt. De rechter geeft daarna opdracht haar te onthoofden. De beul slaagt er niet in haar hoofd van de romp te scheiden, maar laat haar na 3 slagen half dood liggen. Zij sterft echter zo langzaam, dat zij haar huis nog aan de Paus kan vermaken. Dat huis wordt veranderd in een kerk, de titelkerk in de wijk "trans Tiberim." Drie dagen ligt zij in haar bloed en eerst dan sterft zij. Zij wordt bijgezet in de cataomben van Callistus en later door Paus Paschalis II* (817-824) naar de tegenwoordige kerk van de H. Cecilia overgebracht.

Deze legende is ontstaan twee of drie eeuwen na haar dood. Andere legenden verhalen, dat Cecilia de kerk zelf gesticht heeft. Ook is het niet uitgesloten, dat er twee Cecilia's geweest zijn, nl. één die de kerk stichtte en één die de marteldood stierf. Door legenden en verhalen zijn dan beiden tot één persoon, één Cecilia geworden. Wat er ook van waar is, een feit is zeker: door de legende groeide de Cecilia-verering zozeer, dat de H. Cecilia tot in onze tijd een van de meest vereerde maagden en martelaresen is van de R.K. Kerk. In de vijfde eeuw vinden we de oudste bron omtrent Cecilia: haar naam stond in het Martyrologium Romanum; dan komt hij ook in de ca-

non der mis.

De legenden rond Cecilia waren geliefd bij het volk en werden door de ene generatie aan de andere doorverteld. Geen reisverhaal uit de 7e eeuw van Rome-pelgrims of er komt een bezoek aan Cecilia's graf in voor. Interessant is misschien ook het volgende: Beda verhaalt, dat op 22 november 695 de eerste bisschop van Utrecht, St. Willibrordus, gewijd wordt in de Cecilia-kerk in Trastevere (ontstaan uit "trans Tiberim") door Paus Sergius I. Uit het feit, dat de Paus de naam van Willibrordus bij de bisschopswijding veranderde in de naam van de patroon van die dag, zou men kunnen afleiden, dat de datum 22 november niet klopt, omdat Willibrordus de naam kreeg van Clemens, wiens feest valt op 23 november. Omdat echter een kerkelijk feest reeds aanvangt bij de "Eerste Vespers" van dat feest, die daags voor het eigenlijke feest gezegd of gezongen worden, is dit toch wel met elkaar te rijmen. Overigens heeft de naam Clemens nooit ingang gevonden. De eerste band tussen Rome en de kerk van Nederland is dus een band tussen Nederland en Cecilia.

Ook de overbrenging van Cecilia in de 9e eeuw is met vele legenden en verhalen omweven. Maar nog steeds hebben we geen aanleiding gevonden waarom de H. Cecilia de patrones van de muziek geworden is. Voordat we dit verder gaan uitpluizen eerst nog het volgende: wanneer men deze legenden en verhalen over Cecilia leest of hoort, dan kan de gedachte wel eens opkomen: alles is legende; het is onmogelijk uit te maken waar de waarheid ophoudt en de fantasie begint. De een of ander vraagt zich misschien zelfs af: heeft Cecilia wel ooit geleefd, laat staan, dat zij aan muziek gedaan heeft. Voor een goed begrip is het nodig de mentaliteit van de Middeleeuwer, bij wie de legenden zo'n grote rol speelden, te kennen. Het was voor de Middeleeuwer volkomen onbelangrijk of de legende nu feitelijk gebeurd was of niet; het interesseerde hem niet. Voor hem waren deze wonderverhalen even zoveel bewijzen van

Gods almacht. Vandaar ook dat de legenden "doorspekt" zijn met talrijke wonderen. Hierbij komt nog de invloed van de Griekse wijsbegeerte en de middeleeuwse symboliek. Een voorbeeld van die symboliek vinden we bv. in de hier bovenstaande legende: de Iediënkrans duidt op de zuiverheid, de rozenkrans duidt op het martelaarschap. Heel de levenswijze en denkwijze van de Middeleeuwer wordt door ons in een verkeerd daglicht geplaatst, wanneer we geen rekening houden met de middeleeuwse symboliek.

In het licht van deze middeleeuwse symboliek kunnen we begrijpen waarom de Middeleeuwer Cecilia koos als patrones van de muziek. De antifoon voor de eerste psalm van de Laudan in het officie van het feest van Sint Cecilia luidt als volgt: "Cantantibus organis, Cecilia Domino decantabat dicens: Fiat cor meum immaculatum, ut non confundar." Een letterlijke vertaling zou als volgt kunnen luiden: "Terwijl het instrument klonk, zong Cecilia tot de Heer zeggende: laat mijn hart onbevlekt blijven, opdat ik niet beschaamd worde." De Middeleeuwer zou zonder meer vertalen: "Terwijl het orgel speelde, zong Cecilia...enz." Historisch gezien kan deze vertaling niet juist zijn; niet dat het orgel nog niet bestond - het was juist in de tijd dat Cecilia leefde bijzonder populair in de Romeinse theaters - maar het was ten tijde van Cecilia nog geen instrument ter opluistering van de eredienst in de kerk, doch slechts een "werelds" instrument. Theoretisch zou Cecilia wel op een orgel instrument gespeeld kunnen hebben, maar gelst op de omstandigheden is het absoluut onmogelijk, dat Cecilia haar hart tot de Heer verhief met haar zang, begeleid door een werelds instrument. Voor de Middeleeuwer is er echter geen enkele moeilijkheid. Hij kent het orgel als een instrument, gebruikt in de eredienst, dus projecteert hij het orgel in het leven van Cecilia, ongeacht of dit wel klopt met de feiten. De hierboven geciteerde antifoon is getrokken uit een legende, die verhaalt hoe zij huiverde van de muziek op haar bruiloft. De omstandigheid, dat zij, zoals ook in de antifoon "Cantantibus organis" wordt uitgedrukt, "haar hart en geest aan de wereldse klanken van de ruisende dansmuziek, die haar bij

de intrede in het huis van haar bruidegom tegemoet klonken, onttrok, hemelse gezangen en harmonieën zong, en naar de harmonie van haar hart met dat van haar hemelse Bruidegom streefde", heeft haar aan het orgel gebracht. Hoe mooi is in deze legende de symboliek. Dit is de reden, dat de H. Cecilia door de Kerk tot patrones der heilige muziek is uitgeroepen. Na de 18e eeuw wordt er algemeen beweerd: "De Middeleeuwers, die alle legenden geloofden, hebben deze ook nog verkeerd verstaan en een heilige tot patrones van de muziek uitgeroepen, die nooit een noot heeft gespeeld." Zo eenvoudig is het dus niet en wij, modernen, zijn als we dit beweren eerder te naïef om te bevroeden hoeveel (Griekse wijsbegeerte en middeleeuwse symboliek) er achter deze simpele daad van vroomheid schuilgaat.

Ook het antieke besef, dat de muziek van hemelse oorsprong is, kan er toe bijgedragen hebben, dat Sint Cecilia patrones werd van de muziek. Voordien tot in de 15e eeuw beelden kunstenaars engelen af, die het orgel bespeelden. Ondertussen groeide echter het verlangen, dat dit een mens moest zijn, die bemiddelt tussen de boven-aardse muziek en de weerklink ervan die leeft in de harten der mensen. Wie kwam hiervoor meer in aanmerking dan Cecilia?

Als heilige Muze veroverft zij dan snel de wereld. Rafael schildert haar in 1515. Na haar opgraving in 1599 - zij werd teruggevonden in dezelfde houding als waarin zij stierf - beeldden talrijke andere kunstenaars o.a. Rubens en Tintoretto haar af. Dichters, o.a. Dryden en Johannes Stalpaert van der Wielen (geboren op Cecilia-dag 1579) bezingen haar in hun Oden en Hymnen. Componisten als Purcell, Händel, Mozart en Britten schenken haar hun muziek.

Uit het voorafgaande blijkt dus wel, dat de keuze van Cecilia tot patrones van de muziek geenszins oppervlakkig te noemen is, maar daarentegen zeer diepzinnig, gegrond en zinvol. Geldt dit ook voor ons, moderne mensen? Heeft Cecilia voor ons, leden van het koor, Nog iets te zeggen? Een antwoord op

deze vraag, dat voor alle leden een actuele betekenis zou kunnen hebben, luidt als volgt: alleen op beeltenissen van Cecilia in Nederland draagt zij een vogel op de hand, een oud zinnebeeld van de hoop. Voor ons, leden van het koor, zou dit kunnen betekenen: "vertrouw op elkaar en wees trouw." Op de vraag of dit ook nog iets met muziek te maken heeft, zou ik willen antwoorden: is de hoop niet de muziek der deugden?.....

H. Schoenmakers.

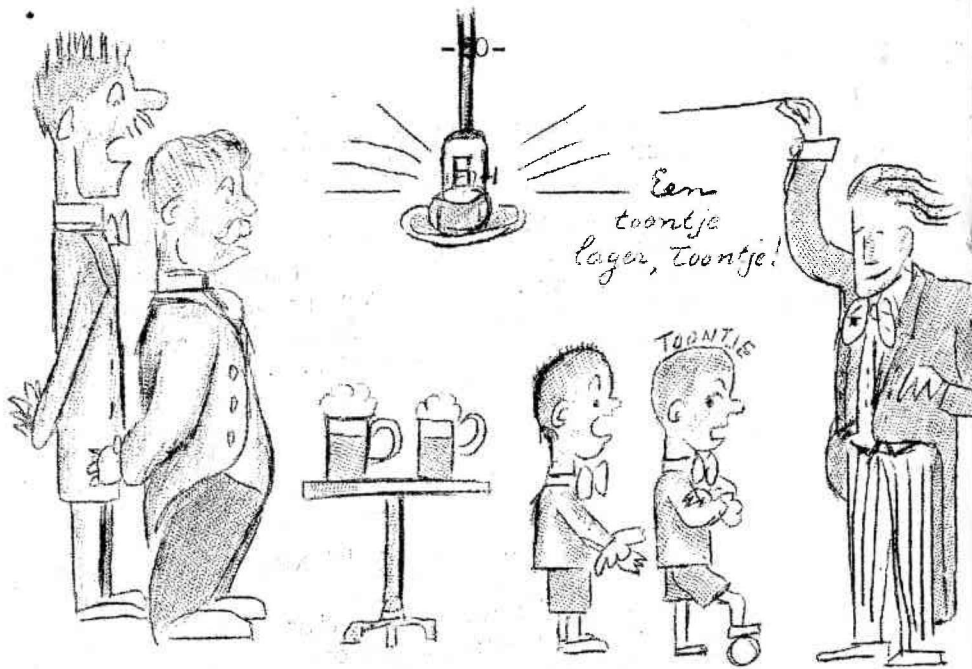
HET BREUKEL'S KOOR VAN VOORHEEN.

Daar ik alle organisten heb meegemaakt en onder alle directeuren van het koor heb gezongen, wil ik gaarne voldoen aan het verzoek van de redactie enkele feiten te memoreren van het vroegere koor.

Toen kapelaan Eras uit Boekel in 1899 benoemd werd tot bouwpastoor van de H. Hartparochie, had hij behalve koster A. Pennings (welke hij uit Boekel had meegebracht) ook misdienaars en een kerkkoor nodig voor zijn nieuwe kerk.

Voor het oprichten van dit koor belastte Pastoor Eras mijn vader, L. Adelaars, die behalve directeur van van Oerle's Liedertafel tevens onderdirecteur van van Oerle's Fanfarecorps was. Alzo werd begonnen met 12 leden ongeveer, welke ik alle nog goed heb gekend. Janus Biemans (de vader van de tegenwoordige exploitanten der Bioscoop) werd verzocht het harmonium te bespelen. Het repetitielokaal, nog verlicht met petroleum, was café "De Bult". U kunt begrijpen, dat er van de eerste directeur veel geduld werd gevraagd om er bij de ongeschoolde leden de grégoriaanse en meerstemmige muziek in te pompen.

Toch hebben deze leden na enige tijd repeteren het gepresteerd om o.a. de mis van Cuypers, Alph. Vrancken en de 3-stemmige Perosi uit te voeren. Als intermezzo: door een der leden werd er na het offertorium de snuifdoos gepresenteerd. Doch deze rare gewoonte is langzamerhand

verdwenen. Allengs werd dit koor versterkt met enkele nieuwe leden. Zelfs werd (rond 1907) een knapen-koor opgericht, eerst onder leiding van A. Biemans, later onder Sjefke v.d. Meyden, die toen benoemd was als organist. Ik kan me nog goed herinneren, dat na de repetitie werd gesjot (gevoetbald) onder de elektrische booglampen (met koolspitsen) met geïmproviseerde ballen, van papier gemaakt en met touw omvlochten, bij gebrek aan gummi- of lederen ballen. Dit jongenskoor repeteerde meestal in de nieuw gebouwde Angelaschool.

Na het overlijden van mijn vader in 1909 werd het hoofd der school in de Mijlstraat, de heer H. v. Griensven, belast met de leiding van het koor. Deze heeft de directeursstok niet lang gebruikt, daar hij kort daarop werd benoemd tot hoofd der school op de Burgakker. Zijn plaats werd daarop ingenomen door de heer L. v. Oerle, die destijds onderwijzer was ook aan de school in de Mijlstraat. Onder zijn bekwame leiding en met medewerking van enkele goed geschoolde zangers werden verschillende nieuwe missen en cantates in studie genomen; destijds werden er vele missen met solo uitgevoerd. Op werkdagen waren de meeste h. missen met

zang. Meestal was er de organist Jos v.d. Meyden alleen of bijgestaan door een zanger. Deze organist kwam nog met de fiets, die voorzien was van houten velgen en houten gele spatborden 's morgens al vroeg van de Rechterstraat (waar hij een bakkerij had) naar de Breukelse kerk om het harmonium te bespelen, vaak nog met het deeg aan zijn handen.

Dit harmonium bezat een pomp, welke ervoor moest dienen om lucht in de windbalk te blazen. Deze pomp werd bediend door een der zangers. Als het pijltje omlaag was moest er weer gauw bijgepompt worden. Zelf heb ik dit ook meermalen moeten doen. Daar de bakker-organist al vroeg op moest om brood te bakken (toen nog handenarbeid) en waarschijnlijk door vermoeidheid, kwam het nogal eens voor, dat hij na het Benedictus met zijn handen in de mouwen zat te mijneren en in slaap viel om bij het Pater Noster plotseling weer wakker te worden. Meerdere malen moest hij brood meebrengen, dat hij dan tussen de missen bij zijn broer in de Kloosterstraat opat.

Er waren toen bijna dagelijks gezongen missen om 7 uur en dikwijls nog om 8 uur, 9 uur of half 10, 10 uur of half 11 voor begrafenis of huwelijk. Jarenlang werden deze missen gezongen op zangbeurten. Elke week werden 4 of 5 leden aangewezen deze beurten te vervullen waarvoor een lijst op het koor werd opgehangen.

Ook was er een boetestelsel. De leden werden op boete verplicht de beurten na te komen; ook de repetities en het lof waren beboet. Tevens werd er een presentielijst bijgehouden. De leden, die de beurt niet hadden en toch aanwezig waren, ontvingen presentiegeld, dat per 3 maanden werd afgerekend. Afwezigheid in de missen van 9 uur en later werd beboet met 30 cent. Zo is het voorgekomen, dat ik alleen de gezongen mis van 7 uur kon bijwonen, doch voor de missen die op een later tijdstip werden gezongen 7 boeten van 30 cent of f2,10 per weekbeurt moest betalen. Deze boete beliep voor sommige leden soms tot f13,- per 3 maanden, voor toen een heel bedrag. Donderdagavond om 8 uur was het repetitie. Het was soms kostelijk om te zien hoe enkele leden moesten hollen om de slag van 8 uur te halen, want boven op de trap stond de penningmeester al klaar om de laatkomers te note-

ren.

Het koor heeft in de dertiger jaren ook verschillende uitstapjes ondernomen o.a. een fietstocht over de uitstekende boomstammen via de Schijndelse Dijk naar Handel; ook buitenlandse reizen o.a. naar Assmanshausen en Rüdeshelm. Deze laatste reizen heb ik persoonlijk niet met het koor meegemaakt, daar ik wegens uitstедigheid tijdelijk heb moeten bedanken. In deze dertiger jaren is ook een orgelfonds gesticht voor het aanschaffen van een nieuw orgel, dat later is uitgebreid met een rugpositief.

Vele onzer leden zullen nog gaarne gedenken de goede kaneraad en kundige organist Jan v.d.Zanden, die op zo jeugdige leeftijd plotseling uit ons midden werd gerukt.

In het begin der veertiger jaren werd besloten de leden van het koor een cursus te geven in Gregoriaans. In tegenwoordigheid van Pastoor Broekman en Kapelaan J.v.d.Rijdt werd vergaderd. De spreekbeurt werd verzorgd door de Eerw. Pater Gilbertus Lohuys. De meeste leden bedankten toen voor het koorlidmaatschap. Enkele leden bezochten nog enkele malen de cursus, die werd gegeven door de heer v.Vlijmen in een lokaal der RK Landbouwschool; geleidelijk verdwenen bijna alle leden. Een drietal leden bleef het koor trouw. Nieuwe leden werden aangezocht en meldden zich. Wederom werd een cursus gegeven in de Angelaschool onder leiding van Rob Gevers.

Toen de heer L.v.Oerle als directeur aftrad, werd zijn plaats ingenomen door de heer J.Timmermans, die later werd benoemd tot directeur-organist te Hoorn. Hij werd opgevolgd door de heer Frans Moonen. Toen ook deze laatste een andere werkring werd aangeboden, werd zijn plaats met groot succes ingenomen door directeur-organist Cor Suys, die werd bijgestaan door Ir.P.v.d.Bremer als organist. Deze nieuwe directeur Cor Suys werd tevens directeur van de nieuw opgerichte RK Volksmuziekschool. Onder zijn zeer bekwame leiding is ook ons nieuwe jongenskoor tot grote

bloei gekomen en is ons koor verscheidene malen in binnen- en buitenland opgetreden.

Wat ons hernieuwd koor aan Deken Broekman en Cor Suys te danken heeft (zij hebben immers de grote stoot gegeven) is niet in enkele woorden uit te drukken en ik laat een uitspraak hierover liever aan de leden zelf over.

Ik hoop hiermede een bescheiden bijdrage te hebben gegeven door enkele perikelen te schrijven over het vroegere koor. Wil mij wel excuseren omtrent de trant van het schrift, daar ik geen Godfried Bomans ben.

Toon.

HERINNERINGEN AAN HET JONGENSKOOR.

Bij gelegenheid van het 20-jarig bestaan van ons parochieel koor, wil ik, oud-lid van het jongenskoor en thans lid van het mannenkoor zijnde, enige herinneringen aan deze tijd ophalen.

Toen ik in de 2e klas van de lagere school zat, werd ik samen met mijn vriend Wim van Boxel door de heer Suys uitgenodigd om op een middag bij hem thuis te komen om mijn stem te laten keuren. Wim en ik waren in deze tijd op de zangklas van de volksmuziekschool en aldus reeds geselecteerd voor het jongenskoor. Heel dapper stapten we dus op een woensdagmiddag naar de Dufourstraat. Daar aangekomen troffen we nog meer klasgenoten, al of niet geschikt verklaard voor het jongenskoor. Onze test verliep goed. Wij moesten enkele keren de toonladder zingen met telkens een hogere begintoon. Ook ons muzikaal geheugen werd beproefd. Het was voor mijnheer Suys moeilijk uit te maken wie nu sopraan zou worden. Aan het eind van de test werd Wim als sopraan aangewezen, omdat hij juist iets hoger, iets lichter zong dan ik. Zo werd ik aspirantlid van het jongens-

koor en begon voor mij de tijd van repetities als voorbereiding op de hoogmissen, de radio-uitzendingen, uitvoeringen en KRO-bandopnamen.

De eerste repetitie was voor mij als jochie van 7 jaar een groots gebeuren. Wat zou daar boven op het koor te zien zijn en hoe zou het daar allemaal gaan? Met deze gedachte stapte ik, samen met mijn vriend, op een donderdagavond naar de repetitie. Bij de kerk stonden enkele grote jongens in de deuropening en de rest was zich aan het vermaken op het grasveld. Heel zenuwachtig gingen wij bij de grote jongens staan in afwachting van mijnheer Suys. De koorknappen v.d.Bragt, Boons, v.d.Meyden waren in deze tijd de oudsten van het koor. Nadat mijnheer Suys was gekomen en de jongens bij elkaar had geklapt, draaiden Wim en ik samen naar boven. De wenteltrap was een ware belevenis voor ons. Boven aangekomen bleven we heel bedeesd staan bij de bankjes en wachtten netjes tot mijnheer Suys ons na het bidden de plaatsen aanwees: Wim in de eerste rij bij de sopranen, ik in de eerste rij bij de alten. Wij mochten op de repetities alleen nog maar luisteren.

Zo begon de repetitietijd. Honderden repetities heb ik daarboven als koorknaap meegemaakt in de ruim 7 jaren, dat ik bij het jongenskoor ben geweest. Natuurlijk werden wij in de loop der jaren geschoold d.w.z. namen wij als koorknappen in het koor als geheel een meer belangrijke plaats in. Niet alleen wij, maar ook de jongens, die ongeveer tegelijk met ons tot het koor waren toegelaten. Ik denk hierbij aan T.v.Schijndel, J.Kerremans, J.Sep, W.v.Overdijk, J.v.d.Zanden. Waar werden wij geschoold? Op de eerste plaats in het koor o.l.v. mijnheer Suys. Daar werden we bekwaamd in het zingen met zijn vele aspecten. De basis hiervoor werd echter gelegd in de voorbereidende zangklas van het koor, in de zangklas van de volksmuziekschool, in de instrumentale afdeling hiervan, in de zanglessen op de lagere school van mijnheer de Rooij, op de spraaklessen bij mejuffrouw van Oerle. Deze totale vorming, goed georganiseerd en gecombineerd, viel alle leden

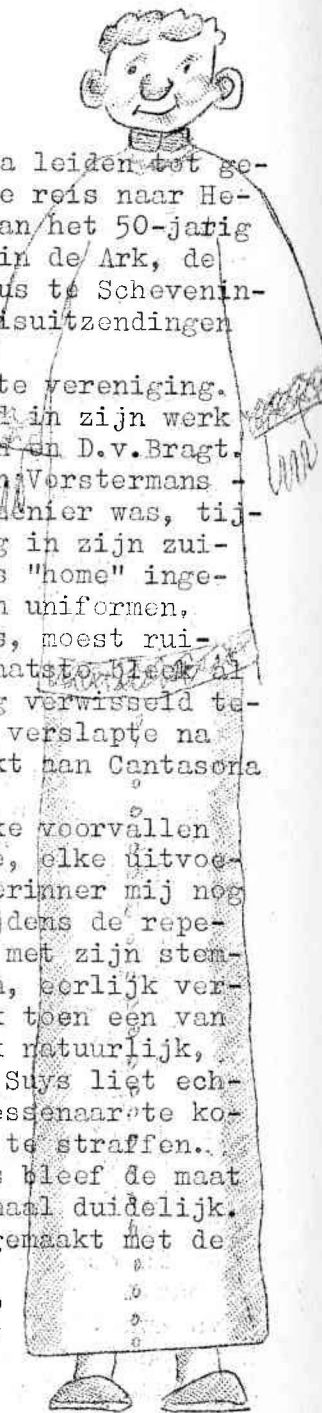
van het jongenskoor ten deel en zou weldra leiden tot geweldige successen. Enkele hiervan zijn: de reis naar Herenthals, de uitvoering bij gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de parochie, de uitvoeringen in de Ark, de eerste prijs op een concours in het Kurhaus te Scheveningen, de tochten naar Echternach, de hoogmisuitzendingen en uitzendingen in "De Zingende Kerk".

Zo groeide Cantasona uit tot een grote vereniging. De leider van het koor, de heer Suys, werd in zijn werk bijgestaan door de jeugdleiders M.Habraken en D.v.Bragt.

Cantasona is in de tijd, dat kapelaan Verstermans opvolger van kapelaan Verbruggen - aalmoedenaar was, tijdelijk uitgegroeid tot een jeugdvereniging in zijn zuiverste vorm. De Burcht was in die tijd als "home" ingericht. Toen kregen we ook de wisseling van uniformen. Het matrozenpakje, dat ons zo dierbaar was, moest ruimen voor het nieuwe bruine uniform. Dit laatste bleef al spoedig geen succes en werd daarom spoedig verwisseld tegen het blauw-wit. Ook de jeugdvereniging verslaptte na een tijd en werd weer ondergeschikt gemaakt aan Cantasona als jongenskoor.

Het is moeilijk voor mij de vele leuke voorvallen uit deze tijd te vermelden. Elke repetitie, elke uitvoering, elke reis had een eigen sfeer. Ik herinner mij nog goed, dat mijnheer Suys me een keertje tijdens de repetitie een geweldige tik op mijn hoofd gaf met zijn stemvork. Ik had hem, dat kan ik nu wel zeggen, berlijk verdiend omdat ik stond te vervelen. Omdat ik toen een van de oudste leden van het koor was, dacht ik natuurlijk, dat ik af en toe moest opvallen. Mijnheer Suys liet echter niet na tijdens het zingen van zijn lessenaar te komen en dwars door het koor te lopen om me te straffen. Het koor zong gewoon door en mijnheer Suys bleef de maat slaan, al was dat op dat moment niet helemaal duidelijk. Niet alleen ik heb op deze manier kennis gemaakt met de stemvork, maar ook andere koorvrienden.

Een andere leuke bezigheid was het zo ver mogelijk losknopen van je toog aan het einde van een hoogmis met volkszang. Ge-cirkeld rond het altaar waren de groteren

bezig de togen heel voorzichtig en langzaam los te maken om zodoende in de sacristie mèrre Anna te verrassen met de togen en superplies. Bedolven onder de superplies probeerde mèrre Anna de jongens tot de orde te roepen, maar de meeste waren zo verdwenen.

Van de reizen naar Echternach is de eerste me het best bijgebleven. Niet alleen omdat ik toen voor het eerst naar Luxemburg ging en grote bergen zag, maar ook omdat de zaterdagavond in de jeugdherberg zeer gezellig was. Wim en ik hadden ieder een grote fles limonade bemachtigd en zouden proberen deze 's avonds te ledigen. Op die avond was er echter een goede wacht. Afwisselend was of M. Habraken of D.v.Bragt of de aalmoezenier op de zaal aanwezig om ons aan te sporen te gaan slapen. Omdat de hele zaal wist, dat we limonade hadden, moesten ze allemaal een beetje drinken. Bij afwezigheid van de wacht lukte dit nog wel, maar niet iedereen werd tevredengesteld. Het was daarom een hels lawaai op de zaal, dat spoedig overstemd werd door het geschreeuw van D.v.Bragt. Het was hem niet duidelijk wat er te doen was. Dit wist hij wel de volgende morgen, toen de twee lege flessen onder het bed stonden van een jongen, die helemaal geen limonade had gehad. 's Morgens was iedereen alles weer vergeten en liepen we om 6 uur rustig langs de Sûre te wandelen om naar de eerste mis te gaan.

Het laatste, dat ik als koorknaap heb meege maakt, was de stinkbommenaffaire. Ik had bij Pietje Schellekens enkele stinkbommen gekocht. Omdat ik vóór de repetitie altijd de partijen moest klaarzetten, kon ik voor het zingen naar boven gaan, iets wat normaal streng verboden was. Op een keer liet ik echter enkele stinkbommen de trap afgaan. Ik maakte vlug de deur dicht en wachtte tot mijnheer Suys kwam. Toen deze de deur openmaakte, was het hem spoedig duidelijk wat er gebeurd was en wie het had gedaan. Ik werd naar huis gestuurd en ben niet meer teruggekomen, omdat ik vlak na dit voorval

weggestuurd werd bij een KRO-bandopname. Zo kwam er een wat zonderling einde aan mijn koortijd, een tijd die zeer leuk en leerzaam voor mij is geweest.

Na de HBS ging ik naar de RK Kweekschool voor Onderwijzers te Eindhoven. Pas toen werd mij goed duidelijk wat ik in de koortijd aan muzikale vorming had meegekregen. Ofschoon ik 4 jaar bijna niets meer aan muziek had gedaan, kon ik de muziekopleiding op deze school, die voor veel leerlingen zeer moeilijk was, gemakkelijk volgen. Hoe verder we in het muziekonderwijs kwamen, des te beter kon ik alles volgen, omdat voor mij steeds meer bekende dingen naar voren kwamen. In deze tijd dacht ik weer aan Cantasona.

Een hoogtepunt op deze school was het muziekexamen bij.....mijnheer Suys. Ik wist, dat mijnheer Suys het koor in Bostel verlaten had en dat de leiding van het koor in handen was gekomen van mijnheer Felix, omdat ik juist bij het mannenkoor was gegaan. Daarom was het zowel voor mijnheer Suys als voor mij een grote verrassing elkaar nog eens te treffen en dan nog wel op een muziekexamen. Toen ik binnenkwam - ik was nog een beetje zenuwachtig - begroette mijnheer Suys mij zeer hartelijk. Hij wist al, dat ik bij het mannenkoor was en toonde er veel belangstelling voor. Veel konden we niet praten over de "goeie ouwe tijd", omdat ik nu eenmaal examen moest doen. Het ging zeer goed. Het belangrijkste deel bestond uit een stuk Gregoriaans. Aan het einde van mijn examentijd zag ik een zeer gelukkige man voor mij. Mijnheer Suys wist, dat hij niet alleen mijn werk beoordeelde, maar grotendeels zijn eigen werk. Het was, al was het een beetje laat, een ware bekroning van mijn jongerskoortijd.

J. Ghijsses.

VERGANE GLORIE.

Naar aanleiding van het grote succes van ons jongenskoor te Neerpelt, zou ik graag het volgende even vermelden.

Toen de jongens van het jongenskoor, nu een vaste kern in ons mannenkoor, ook eens op concourts gingen, veroverden zij al meteen de 1e prijs in de hoogste afdeling. Toendertijd konden ze er ook wel iets van. Een mooie erepalm en een diploma werden aan de directeur uitgereikt en wij hadden gedurende de rest van de dag in Scheveningen ons vertier. We mochten de palm en het diploma ook nog mee terug naar Boxtel rijden. Toen was het afgelopen. Nooit hebben we de palm nog gezien en vragen ons af of hij nog leeft.

opgeruimd. ?

Het zou mij genoeg doen, zo het mogelijk was, dat een der bestuursleden de mooie palm weer onder zijn stof vandaan haalde, hem mooi oppoetste en een mooi plaatsje op het koor gaf. De jongens van het mannenkoor zouden weer graag terugzien op hun glorievolle tijd van toen.

Aan het bestuurslid bij voorbaat van harte dank.

J. Schulpen.

HOOFDSTAD-EXPEDITIE.

Op zondag 22 september - de dag, die door ons koor in overleg met het koor van de Willibrorduskerk te Amsterdam was uitgekozen - zou ons koor de hoogmis aldaar opluisteren met een mis van Pater Dijker.

Na een kort oponthoud, veroorzaakt door een nog slapend koorlid, reed de "mannenbus", versterkt met een verslapen lid van het jongenskoor in de richting

van de grachtenstad. De stemming op de heenreis was als vanzelfsprekend slaperig te noemen. Nu kon men echter ook bemerken wat de militaire dienst voor een jongeman kon betekenen. "Deze jongeman was voor de volle 100% aanwezig." Bravo.

Omstreeks 8.30 uur arriveerden we te Amsterdam, nadat we de bus van het jongenskoor in razende vaart waren voorbijgereden. Er was nog tijd voor een kop Amsterdamse koffie, die echter niet onderdeed voor het zo geroemde Brabantse bakkie (zoals wij vernamen).

Over de mis op zichzelf zijn geen grote bijzonderheden te vermelden. Alles ging naar wens. Na de plechtigheid werden we ontvangen door het Willibrorduskoor in hun "clublokaal". Het werd een gezellige bijeenkomst, al was er van een onderlinge verbroedering tussen de leden van beide koren niet veel te merken. Hierna reden we met een slakkegangetje de binnenstad in, waar we onze maag wat versterkingen gingen geven. De middag werd ingezet met een bezoek aan theater Carré, alwaar de Sleeswijksterren Snip en Snap hun kunnen toonden. Behoudens de beide sterren van deze revue viel de voorstelling als geheel mij tegen. Voor de liefhebbers van groots opgezette shows was er wel wat te genieten. We maakten daar immers reeds de première mee van de was-automaat, zoals die nu ook in Boxtel floreert.

Het weer was waterig te noemen, hetgeen de stemming echter niet drukte. Besloten werd iedereen de gelegenheid te geven Amsterdam te "doen." Wij merkten daarbij o.a. een excursie op, die zich in de richting van de St. Nicolaaskerk "spoedde."

Om 8 uur werd het startsein gegeven richting Boxtel. Onderweg werd de reis nog even onderbroken voor een samenzijn "ergens tussen Utrecht en Den Bosch."

Omstreeks 11 uur arriveerde de bus in Boxtel, waar ieder weer "zijns weegs" ging.

H.v.Liempt.

PROGRAMMA VAN HET H.HARTKOOR VAN 23 nov. 1963 tot
9 febr.1964.

- Zondag 24 nov. '63 XXV zondag na Pinksteren.
Hoogmis: Missa in hon.S.Car.
Borr. A.Jenny
Nahet evangelie zullen door de
aalmoezenier van Cantasona de
nieuwe zangertjes worden geïn-
stalleerd.
Na de mis: Corde et animo
J.Mul
Orgel: Toccata H.Andriessen.
- Woensdag 27 nov. '63 8 uur generale repetitie in
de kerk.
- Donderdag 28 nov. '63 8 uur opnamen door de KRO.
Hodie nobis Nanini
Nu syt willecome L.Toebosch
In 't steedetje ,,
Ons is geboren ,,
Maria die zoude ,,
Een seraphijnse tonge
J.Vermulst
Het was een maghet ,,
O herders J.Röntgen
Kinder, swyght M.Dijker
- Zondag 1 dec. '63 I zondag van de Advent.
Hoogmis: Volkszang groep A.
- Zaterdag 7 dec. '63 7 uur generale repetitie (kerk)
- Zondag 8 dec. '63 Onbevleete Ontv. v. Maria.
Hoogmis: Quand'io penso
Orl. di Lasso
Lof: Super flumina G.Palestrina
Alma redemptoris Volkszang

Ave Maria C.Verdonck
Tantum Ergo T. da Vittori
Het was een maghet
J.Vermulst

- Zaterdag 14 dec. '63 7 uur generale repetitie (kerk)
- Zondag 15 dec. '63 III zondag van de Advent.
Hoogmis: Volkszang groep B.
- Woensdag 18 dec. '63 7.15 uur Plechtige Guldenmis
Volkszang groep A.
- Zaterdag 21 dec. '63 Kerstconcert Den Bosch in de
Ned.Herv. Kerk 16.45 uur.
Programma zie 28 november.
- Zondag 22 dec. '63 IV. zondag van de Advent.
Hoogmis: Gregoriaanse mis XVII
- Woensdag 25 dec. '63 1e Kerstdag.
Nachtmis: Missa Pontificalis
Perosi
Hoogmis: Missa Sine Nomine
G. da Palestrina
Kerstlied: Ons is geboren
L. Toebosch
Lof: Hodie nobis Nanini
Alma redemptoris Suriano
Ave Maria C.Verdonck
Tantum Ergo Vittoria
O Herders J.Röntgen
- Donderdag 26 dec. '63 2e Kerstdag.
Hoogmis: Missa Toni Deuteri
M.Dijker
Kerstlied: Kinder, swygt ,,
Orgel: Prelude en fuga in a d.
J.S.Bach

Zaterdag 28 dec. '63 Zondag onder octaaf v. Kerstmis
 Hoogmis: Missa Misericorde
 Cl. non Papa
 Kerstlied: Nu syt willecome
 L. Toebosch
 Orgel: Noël v. Daquin

Dinsdag 31 dec. '63 7 uur Oudejaarsavondlof.
 Jesu redemptor omnium Anerio
 Alma redemptoris Suriano
 Te Deum Gregoriaans
 Tantum Ergo H. Andriessen
 In 't steedetje L. Toebosch
 Orgel: Das alte Jahr ver-
 gangen ist J. S. Bach

Woensdag 1 jan. '64 Nieuwjaarsdag.
 Hoogmis: Missa Brevis Gabrieli
 Kerstlied: Maria die zoude
 L. Toebosch
 Orgel: Thema con variazione
 per la notte di natale
 M. Monnikendam

Dondag 5 jan. '64 Allerheiligste Naam v. Jesus.
 Hoogmis: Volkszang groep B.
 Orgel: Offertoire: Sur les
 grands jeux N. de Grigny
 Lof: O salutaris J. Vermulst
 Alma redemptoris Greg.
 Ave Maria J. Vermulst
 Tantum Ergo ,,
 Een seraphijnse tonge
 J. Vermulst

Vrijdag 6 jan. '64 Driekoningen.
 7.15 uur Pl. Avondmis.
 Volkszang groep A.

Zaterdag 11 jan. '64 7 uur generale repetitie (kerk)

Zondag 12 jan. '64 Feest v.d. H. Familie.
 Hoogmis: Missa Diatonica
 H. Andriessen
 Orgel: 3e koraal C. Franck

Zondag 19 jan. '64 II zondag na Driekoningen.
 Hoogmis: Volkszang groep B.
 Orgel: Fantasia in c kl.
 J. S. Bach

Zaterdag 25 jan. '64 7 uur generale repetitie (Kerk)

Zondag 26 jan. '64 Septuagesima.
 Hoogmis: Messe en sol mineur
 M. A. Charpentier
 Orgel: Suite en deuxième Ton
 Clerambault

Zondag 2 febr. '64 Sexagesima, tevens Maria Lichtmis
 Hoogmis: Volkszang groep A.
 Orgel: Concerto in b kl. J. Walther
 Lof: Cantate Domino M. de la Lande
 Ave Maria J. Arcadelt
 Tantum Ergo H. Andriessen
 Het was een maghet
 J. Vermulst

Zondag 9 febr. '64 Quinquagesima.
 Hoogmis: Missa in hon. S. Fran-
 cisci J. Hilber
 Orgel: Ricercare A. de Klerk.

Voor Uw blijk van belangstelling op onze
 huwelijksdag ondervonden, zijn wij en
 wederzijdse ouders U zeer dankbaar.

Ad van de Laar
 Toos van de Laar-Vriens

DOODGEWOON PIET.

9 November, belangrijke dag voor het jongenskoor. Feestdag van St. Willibrord? Nee, dat kan niet. St. Willibrord is wel een van onze belangrijkste heiligen, waaraan we heel veel, misschien zelfs ons geloof, te danken hebben. We gaan ieder jaar weer opnieuw naar zijn graf in Echternach, helemaal in Luxemburg, om er te bidden en te zingen met alle andere pelgrims, uit dankbaarheid voor alles wat hij voor kerk en geloof heeft gedaan. Maar des te beter weten we dan ook, dat 7 nov. en niet 9 nov. zijn feestdag is. Waarom is 9 nov. voor ons jongenskoor dan zo belangrijk? Wel, dan vieren we de feestdag van Piet. Niet van Petrus, nee, want dat betekent STEENROTS en op steenrotsen bouw je kerken en ik heb Piet nog nooit met een kerk op zijn rug zien sjouwen. Trouwens, steenrotsen zijn koud en hard en zwaar en akelig onhandelbaar, en dat is Piet zeker niet. Wel, 9 nov. is de feestdag van onze eigen koor-Piet. Van mijnheer Piet, bedoel je? Ja. Nee. Ja. Van Piet Bloem. O, de verjaardag van mijnheer Piet Bloem? Ja, maar moeten jullie dan niet netjes spreken van mijnheer Piet? Of mijnheer Bloem? Ja, eigenlijk wel, maar dat lukt toch niet, dat klinkt niet. Hij is toch een echte vriend van ons en helemaal geen grote Piet en je zegt tegen je vriend toch geen mijnheer. Nee, zo is het. Onze Piet is geen mijnheer, dat wil hij ook helemaal niet zijn. Hij is een fijne leider en doet heel veel voor ons. Hij kan alles en weet heel veel en is erg leuk. Soms is hij directeur, dan weer buschauffeur, ook wel eens filmoperateur en dan weer regisseur. En hij werkt ook nog. Eigenlijk verkoopt hij auto's. Echte degelijke snelle Peugeot's. Maar dat doet hij in zijn vrije tijd, zegt hij.

Alle jongens vinden Piet een fijne leider en daarom vergeten we 9 nov. niet, en hebben we samen een paar leuke cadeautjes gekocht. Die hebben we hem

aangeboden en we hebben ook nog voor hem gezongen en hem bedankt voor alles wat hij voor ons doet. En Piet was erg blij en dankbaar voor onze leuke verrassingen en vooral voor onze zang. Dat vond hij wel het allerfijnste. Toen heeft hij ons nog een fijne middag aangeboden met een film over apen en "De dikke en de dunne" en zo en veel snoep. En Piet heeft gezegd, dat hij nog graag voor ons en het koor wil zorgen en werken. Dat hopen ook alle jongens, want hij is 'ne goeie. En 9 nov. zullen wij nooit vergeten; dan is het feest van Piet, doodgewoon Piet.

Jantje.

S.O.S.

Gaarne zou ik even Uw aandacht willen vragen voor een probleem, dat de Caba-club zeer na aan het hart ligt.

Al jaren hebben wij onze clubavond bij Novum. Wij zijn deze mensen op de eerste plaats zeer dankbaar, dat zij ons onderdak hebben willen verschaffen. De club is nu uitgegroeid tot 14 jongens. De grote moeilijkheid is nu om ze draaiende te houden. Veel jongens hebben een hobby, en het is moeilijk die in ons clublokaal uit te oefenen. We zoeken daarom eigenlijk naar een onbewoond huis of lokaal, waar we onze activiteiten kunnen bevieren. We hebben dan tevens de mogelijkheid om de gereedschappen op te bergen. Ik denk hierbij aan figuurzagen, muurbetimmeringen, zelfgemaakte stoelen en bar. Bovendien is het misschien mogelijk om via het bestuur van ons koor een gymzaal te huren of kosteloos te kunnen gebruiken. Misschien zijn er heren onder U, die ergens een oude radio of biljarttafel weten te staan. Het wordt moeilijk om de jongens van deze tijd bezig te houden.

Per slot van rekening willen we straks weer een jeugdige kern op het mannenkoor hebben. Dit is van groot belang, want het zou jammer zijn om jongens, die stuk voor stuk een goede stem hebben, te laten schieten. De mogelijkheid voor ontspanning moet dan ook groter worden om ze te houden. Denk eens aan de Cabanen en aan hun bestaan.

CABAAN.

TUSSEN DE WIELEN.

Het jongenskoor heeft al enkele keren "tussen de wielen gezeten." De "Troubadour" heeft zich kranig gedragen. Na de grondige revisie en de plechtige inzegening zijn al ettelijke kilometers verslonden. In het begin was het nog even wennen, maar dat kan ook niet anders na zo'n ingrijpende operatie. Bovendien, al dat gekriebel van die jongens in je buik.

Maar het gaat best, we kunnen er trots op zijn. Jammer, dat de "zomer" voorbij is; nu komt de koude wintertijd weer aan en moet de "Troubadour" op stal. We zullen hopen, dat er ergens een beschuttend plaatsje te vinden is. Nu staat hij nog in weer en wind te trillen op zijn benen, wachtend op betere tijden. Weten jullie misschien een oplossing? Je kunt toch zo'n trouwe vriend niet in de kou laten staan.

Iemand Anders.

Wij wensen alle leden, die in de komende 3 maanden hun verjaardag hopen te vieren, van harte geluk. Nog vele jaren.

T.v.Uden	19-12	N.Boons	5-2
J.Felix	26-12	M.Habraken	7-2
G.Koelink Sr.	31-12	Ir.v.d.Bremer	8-2
G.Koelink Jr.	12-1	P.Koelink	14-2
A.Broeders	25-1	P.Kerremans	18-2
J.v.d.Zanden	29-1	J.Smits	19-2

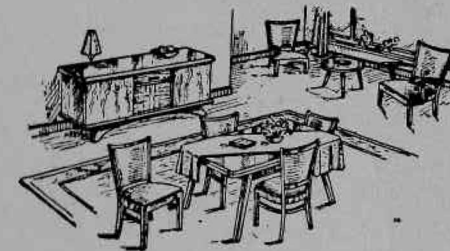

Goossens Brood HET BESTE!

VOOR AL UW ARTIKELEN
BETREFFENDE

Woninginrichting

SLAAGT U BETER BIJ

Jan Nouwens

BREUKELSESTRAAT 59 - BOXTEL
TELEFOON 23 18

Steunt
onze
! adverteerders !